

лѣдось-та божіа по мѣдра отъ хора-та и слабось-та божіа е по шка отъ хора-та.“

Догдѣ сѣ прочетѣхъ тѣзи высоки писма а подиръ тѣхъ евангеліе-то, преминѣхъ намъ въ по-божно размышленіе сахати-тѣ ни, въ кои-то е стра-далъ господь, и настѣпи деветый-а часъ, въ кой-то е погребенъ, Тогава вѣкъсто Іосифа отъ Ари-матеа владика-та найнапредъ напзлака олтаръ-а съ таманнѣ миризмѣ за споманъ на онѣзи мириз-мы, въ кои-то е іосифъ обкилъ божественно-то тѣ-ло; по томъ дигла неговъ-а сликъ, плащаницѣ-тѣ, отъ трапезѣ-тѣ, на конъ-то като на голготѣ, всагда сѣ приносѣ жертва пзла съ тайнѣ, изно-сѣ ѿ главлѣ отъ олтарь-а на средъ църквлѣ-тѣ, коѣ-то тогава сѣ претварѣ въ свѣтый-а гробъ, и тѣй остава до радостный-а денъ, воскресеніе-то; а вѣрни-тѣ вѣрѣхъ подиръ владикѣ-тѣ, както сѣ нѣкоги побожни-тѣ жени вѣрѣли подиръ іосифа, и гледали, гдѣ сѣ полагали господа; а догдѣ трае тойзи знаменитый ходъ, пѣвцы-тѣ пѣхъ по-гребенѣ-тѣ пѣснь: „тебе, кой-то сѣ обличашъ съ скѣтлость като съ дрехѣ, іосифъ, като та сѣ отъ дърко-то заедно съ Никодима, и като та видѣ мър-тѣхъ, голъ, непогребенъ, пролѣ слъзы отъ жалость, и ридѣхъ, рече: укы Іисусе пресладкѣй, когото малко по напредъ като видѣ слънце-то на кръстѣ-а, обѣи сѣ въ тѣмнинѣ и земля-та сѣ потресе отъ страхъ, и раздѣ сѣ църковна-та завѣса, — ето, сега та виждамъ, че ради пріе смърть. Какъ шѣ та погребѣхъ, Боже мой, или съ какво платно шѣ